

R.N.

ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ

— കോന്നിയൂർ ആർ. നരേന്ദ്രനാഥ്, ബി. എസ്.സി., ബി. എൽ. —

“വിറകു കീറട്ടോ അങ്ങനേ?” ഒരു സംസാരം കേട്ട് ഞാനങ്ങോട്ടു നോക്കി. എവിടെവെച്ചോ അയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നല്ല പരിചയമുള്ള മുഖമാണ്. ഞാൻ വളരെ ആലോചിച്ചു. ഒരു കാഴ്ചയുമില്ല. വല്ല വഴിയിൽവെച്ചും കണ്ടതായിരിക്കും. ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ മറക്കാത്ത ചില മുഖങ്ങളുണ്ട് പിന്നെ കാണുമ്പോൾ ഒട്ട് ഓർമ്മിക്കുകയുമില്ല.

വട്ടമുഖമാണ്. കവിൾ വളരെ ഒട്ടിയിരിക്കുന്നു. കററിമീശ നിറച്ചുണ്ട്. മീശമുക്കാലും നറച്ചതുമാണ്. അടുത്തുകാലത്തെണ്ണം ക്ഷൗരം ചെയ്തിട്ടില്ല. കഴിയിലാണ് കണ്ണുകൾ. പൊട്ടുകിണറ്റിൽ നോക്കിയതുപോലെ തോന്നും അതിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ. വല്ലാത്ത ഒരു ശോകച്ഛായ ആ വൃദ്ധനെ ആവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു കീറത്തുണി, കറുത്ത വൃത്തികെട്ട ഒരു തോളത്ത്, തലയിൽ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. നെഞ്ചത്തെ എല്ലുകൾ തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഞരമ്പുകൾ ഉയർന്നു വൃക്തമായി നില്ക്കുന്ന നീണ്ടകൈകൾ. മാംസപേശികൾ ശുഷ്കിച്ചു പോയതുകൊണ്ട് അയഞ്ഞു കിടക്കുന്ന തൊലി ചുക്കിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. കോടാലിയും തോളിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ മുററത്തു കടന്നാണ് നില്ക്കുകയാണ്.

“വിറകു കീറട്ടോ അങ്ങനേ?”—അയാൾ വിറയ്ക്കും ചോദിച്ചു.

ചിന്തയിൽനിന്നു ഞാൻ ഉണർന്നു.

“എന്തുവേണം കൂലി?”—ഞാൻ ഓരോരുത്തരെയും വത്തോടെ സംസാരിച്ചു.

“അങ്ങനെയൊരു മതി.”

“അതുവേണ്ട, പറഞ്ഞേയ്ക്കൂ! പിന്നെ അതുമിതും പറയരുത്.”

“ഇല്ല”—അയാൾ തടിക്കഷണങ്ങൾ കനുകൂട്ടു നോക്കി.

“ഒരു ടൺ വിറകുണ്ട്”—ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“നാലു രൂപാ.....”

“അതു കൂടുതലാണ്”—ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ ഭാവിച്ചു.

“പിന്നെ, അങ്ങനെയൊന്നു പറഞ്ഞാൽ”—അയാൾ എന്നെ തടഞ്ഞു നിർത്താനായി പറഞ്ഞു:

“രണ്ടര രൂപാ!”

“തീരെക്കുറവാണ്!”

“പിന്നെ?”

“മൂന്നു രൂപായ്ക്കു.....”

“ശരി! വെട്ടിക്കോളൂ!”—ഞാൻ വീടിനുള്ളിലേയ്ക്കു പോയി. അയാൾ വെട്ടു തുടങ്ങി. മണി കുൻപതടിച്ചു.

എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു അയാളെക്കുറിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ട് മായുന്നില്ല. ഇയാളെ എനിക്കെങ്ങിനെ പരിചയം? വല്ലാത്ത ഒരു പ്രശ്നംപോലെ അതു തികട്ടിത്തീർന്നിട്ടു വന്നു.

അരമണിക്കൂറോളം ആയപ്പോൾ അയാൾ വരാത്തയുടെ സമീപംവന്നു വായ്പൊത്തി ഭവ്യമായി നിന്നു.

“എന്താ?”—ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“ഇന്നൊന്നും കഴിച്ചില്ല. കുറച്ചു ചുട്ടവെള്ളം കുടിച്ചുവെന്നേൽ!.....”

“പോയിക്കുടിച്ചിട്ടു വരു!”

“ഒരേട്ടൊന്നും.....”

“എല്ലാം കീറിക്കഴിഞ്ഞോ?”

“ഇല്ല, പോയിട്ട് ഇപ്പം വന്നേയ്ക്കാം.”

ഞാൻ എട്ടുണ്ടു എട്ടുതു കൊടുത്തു. അയാൾ അതു കൊണ്ടുപോയി.

വീണ്ടും വിറകുവെട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണു് അയാൾ മടങ്ങിവന്നു എന്നു ഞാൻ ധരിച്ചതു്.

അഞ്ചു മണിക്കു് ഞാൻ റാക്കാനിറങ്ങാൻ തയ്യാറാകുമ്പോൾ വിറകുവെട്ടുന്ന ശബ്ദം നിന്നു. അയാൾ വീണ്ടും വരാനയുടെ അടുത്തുവന്നു വായ്‌പൊത്തി നിന്നു.

“എന്താ തീന്നോ?”

“ഇല്ലേ!”

“തീന്നിട്ടു് രൂപം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് പോയ്ക്കോളൂ. ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞേക്കാം.”

“ഇന്നു തീരത്തില്ല.”

“അതെന്താ?”

“ഇളവില്ലാതെ വെട്ടുവാനുമാ.” അല്ലമൊന്നു മടിച്ചിട്ടു് വീണ്ടും അയാൾ പറഞ്ഞു—“ആശുപത്രി ലൊന്നു പോണം.”

“എന്തിനാ?”

“ഒരു സുഖക്കേടുകാരി അവിടെ കിടക്കുവാ!”

“ങ്ങാ ഹാ!”

“രണ്ടുരൂപാ കിട്ടിയാ.....”

“വിറകു മുഴുവൻ കീറാതെ.....”

“ഇതു കൊണ്ടുചെന്നു വേണം കെറച്ചു മരുന്നു്... ..” അയാൾ ഇടയ്ക്കു കയറിച്ചറഞ്ഞു.

“എന്താ സുഖക്കേടു്?”

“വയറു നോവു്. കുറച്ചു കൂടുതലാ. ഉണ്ടാകുന്ന മൊത്തലൊക്കെത്തീൻ. ഇനിയൊന്നുമില്ല.”

“ഓഹോ!” ഞാൻ അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിയിക്കാൻ അലക്കുമായിപ്പറഞ്ഞു.

“അതിന്റെ ജീവൻ കിട്ടിയാ മതിയാകുന്നു. ഏല്പാം വിറകു് ചികിത്സിച്ചിരിക്കയാ. മറ്റു വരുമാനമൊന്നുമില്ല. ഒരു വണ്ടി കതിരേമൊണ്ടാൻ. അതിന്റെ പണയംതീർന്നു. ഇപ്പോ ഇതാ വേല. അന്നു കിട്ടുന്നതു കൊണ്ടുചെന്നു മരുന്നു വാങ്ങിക്കുവാ. ഇന്നു ഞാൻ ചെന്നിട്ടുവേണം മരുന്നു വാങ്ങിക്കാൻ.”

“എന്തു ചെയ്യാനാ—” ഞാൻ സഹതപിച്ചു.

“രാവിലെ ഇങ്ങുവന്നോളാം. ഇത്രയുമൊരനു കൂലം ചെയ്യണം—” അയാൾ എന്നോടപേക്ഷിച്ചു.

“ആരും ആശുപത്രിയിൽ? മകളോ മായ്‌യോ?”

“രണ്ടുമാളേ? എട്ടുതു വളർത്തുന്ന ഒരു പെക്കൊച്ചാ.” അയാൾ എന്നെ ഭയനീയമായി നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു: “ഈ കോടാലി ഇവിടെ വച്ചേക്കാം. അത്യാവശ്യമായതുകൊണ്ടു്.....”

“പൊയ്ക്കോളൂ!” ഞാൻ രണ്ടുരൂപായെടുത്തു കൊടുത്തു. അരിവപ്പുകാരൻവന്നു് അയാളുടെ കോടാലി വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു പോയി.

“എന്നാ ഞാ.....” അയാൾ വളരെ ചിന്തത്തോടെ യാത്ര പറഞ്ഞു:

“ഉം.” അയാൾ പോയി. ഇയ്യൊളെ എന്നീക്കു് എവിടെവെച്ചു് പരിചയം? ഞാൻ വീണ്ടും ചിന്തിച്ചുനോക്കി. ഒരു കാമയുമില്ല. അയാളേടു നേരിട്ടുചോദിക്കാനൊട്ടു മനസ്സുമില്ല.

* * * *

രണ്ടുദിവസത്തെ അവധി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ പോയി. രോഗികളെ നോക്കുന്നതിനു കമാറമൊന്നിച്ചു് ഓരോ വാഡുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി.

കമാറം ഞാനും പാറിക്കുമ്പോൾ ഒന്നിച്ചു് ഒരു ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിച്ചവരാണ്. ഡാക്ടർ പരീക്ഷക്കും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. ഒന്നിച്ചു് ആശുപത്രിയിൽ ജോലിയുമായി.

ഞങ്ങൾ ആ വാഡിൽ ചെല്ലുന്നതിനു കാൽമണിക്കൂറോളം മുമ്പേ ഒരു രോഗി മരിച്ചു. ജഡം നീക്കംചെയ്തിട്ടില്ല. കമാറിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള വാഡു് ആണതു്.

“ജഡം നീക്കംചെയ്തില്ലേ?” കമാർ വാർഡു് റോടു ചോദിച്ചു:

“ഇല്ലാ.”

“എന്തു താമസം. ഇവിടെ ഇട്ടിരിക്കുന്നത് മറ്റു രോഗികൾക്കു്.....മനസ്സിനു്.....”

“ആ കെളവനെ കണ്ടില്ല.”

“എവിടെപ്പോയി?”

“വണ്ടി കൊണ്ടുവരാൻ.”

ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ വൃദ്ധൻ അവിടെ വന്നു.

“അതാ അയാൾ വന്നു.” വാർഡർ പറഞ്ഞു. “വണ്ടി കൊണ്ടുവന്നോ?”

വന്നു എന്നു് അത്ഥമാക്കി അയാൾ തലകുലക്കി. അല്ല അകലത്തേക്കു് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു് അയാൾ

പറഞ്ഞു. “അവിടെകിടക്കുന്നു.” ഞാൻ അവിടെക്ക് നോക്കി. കല്പകന്ദരംപയോഗിക്കുന്ന ഒരു കൈവണ്ടി അവിടെ കിടക്കുന്നുണ്ട്.

“എന്നാൽ വേഗം വേണം.”—അവർ ജഡം നീക്കം ചെയ്യുന്നതു ജോലിയായി

ഞാനും കുമാരം അവിടെനിന്ന് മറു വാർഡു കളിലേക്ക് പോയി.

“അതാണെന്നറിയാമോ?”— കുമാർ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല”— ഞങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുകയാണ്. ബി. എസ് സിക്ക് പഠിക്കുമ്പോൾ ജനറലാതുപതിക്കുത്തു നമ്മൾ താമസിച്ചിരുന്ന ഹോസ്റ്റൽ കാണിക്കുന്നുണ്ട്.”

“ഉണ്ട്.”

“ചിലപ്പോഴൊക്കെ മൂന്നു തെണ്ടിപ്പിള്ളേർ അവിടെ വരുന്നു...”

“ഓ.....കാർമ്മിക്കുന്നു. നമ്മൾ അവരെപ്പറ്റി ചിലപ്പോഴൊക്കെ സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.”— ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“അതിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അതാണിത്.”

“ഈ വയസ്സുനമായിട്ടെന്താ?”

“ഇയ്യൊളെ കാർമ്മയില്ലേ കൊള്ളാം!”

“അതെന്താ?”

“ആ കുതിര വണ്ടിക്കാരൻ.”

“ഓ.....ഓ:”...ഞാൻ കാർമ്മിക്കുകയാണ്. ചക്കു ആളു വളരെ മാറിയിരിക്കുന്നു.”

“എങ്കിലും കണ്ടാൽ അറിയത്തില്ലേ?”

“ഓ!...ഈ കെളവൻ...” ഞാൻ ആലോചിച്ചു.

സിനിമക്ക് ഇയ്യൊളെ വണ്ടിയിലല്ലേ ചിലപ്പോഴൊക്കെ നമ്മൾ പോയിട്ടുള്ളതു?”

“ശരിയാണ്.”

എനിക്ക് ആ വൃദ്ധന്റെ മുഖം ഇത്ര പരിചയമുള്ളതായി തോന്നിയതിന്റെ കാരണം ഇപ്പോൾ വൃദ്ധനായി.

ബി. എസ് സി. കഴിഞ്ഞു ഡാക്ടർപരീക്ഷ പഠിക്കാൻ ഞങ്ങൾ വെല്ലൂരിൽ പോയി. ഇപ്പോൾ എട്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അയാൾ ആരെന്ന് എനിക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ പല പുച്ഛകുങ്കളും കാർമ്മിച്ചു.

ചെറുകാടിന്റെ പുതിയ നാടകം

സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ

ഉറപ്പിക അണ പൈ കൊണ്ട് സ്നേഹത്തെപ്പോലും അളക്കുന്ന ഇത്തരക്കാരുടെ ജീവിതചിത്രം.

വില: ഒരുരൂപിക.

ആവശ്യപ്പെടുക:—

കെ. പി. അച്ചുതൻ,

C/o ദേശാഭിമാനി ആഫീസ്,

കോഴിക്കോട്-1.

കണ്ണനെന്നാണ് അയാളുടെ പേര്. ഹോസ്റ്റലിന്റെ ഗേറ്റിനു തൊട്ടു തെക്കുവശത്താണ് അയാളുടെ വണ്ടിപ്പുര. അതിൽതന്നെ താമസവും. സവാരിയില്ലാത്ത സമയം അവിടെ കാണാം. കുതിരക്കു തിറ്റി കൊടുക്കുന്നതും അതിനെ തിരുത്തുന്നതുമൊക്കെ അയാൾ തന്നെ. ഞങ്ങൾ സിനിമക്കും മറ്റും പോകുന്നതു് അയാളുടെ വണ്ടിയിലാണ്. വളരെ ഉത്സാഹമുള്ള സ്വഭാവം. വളരെ മതിപ്പു തോന്നുന്ന പെരുമാറ്റം. കണ്ടാണും കൂലി ചോദിക്കുകില്ല; അതിനുവേണ്ടി വഴക്കിടുകയുമില്ല. കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടും. അയാൾക്ക് കൂലി കുറച്ചു കൊടുക്കാൻ തോന്നുകയുമില്ല.

ഒരു ദിവസം ഹോസ്റ്റലിന്റെ ഗേറ്റിൽ ഞാൻ വെറുതെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. കണ്ണന്റെ കുതിരവണ്ടി അതുവഴി കടന്നുപോയി. അടുത്തുനിന്നിരുന്ന വാച്ചർ അയാളെക്കുറിച്ച് എന്നോട് പലതും പറഞ്ഞു. അതിൽ ഒരു സംഗതി ഇപ്പോഴും എന്റെ ഓർമ്മയിലുണ്ട്. ഓരോ വാക്കുകളും ഞാൻ കാർമ്മിക്കുന്നു.

വാച്ചർ പറഞ്ഞു:—“ഒരു രോഗിയെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിട്ട് കുതിരയ്ക്ക് പല്ലം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സ്ട്രീകറക്കും കണ്ണുങ്ങൾക്കുമായുള്ള ആശുപത്രിയുടെ ഗേറ്റിനടുത്തു്—അപ്പോഴാണ് ഒരുത്തൻ

കൊച്ചൊരു കുട്ടിയേയും കൊണ്ടു കണ്ണന്റെ അടുത്തു ചെന്നത്. എന്തിന്, ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞേക്കാം. ആ ചോരക്കുഞ്ഞിനെ അവർ രണ്ടു രൂപയ്ക്കു അയാൾക്കു വിറ്റു. “ഞാൻ അതുതപ്പെടുത്തുപോയി. രണ്ടു രൂപയ്ക്കു ഒരു കുഞ്ഞിനെ വില്ക്കുക! “ഇതു ചിലപ്പോഴോ ഒക്കെ നടക്കുന്നുണ്ടുസാരെ! എനിക്കെത്ര പേരെയാറിയാമെന്നോ ഇങ്ങനെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ വാങ്ങിച്ചു വളർത്തുവരെ. ചിള്ളാരില്ലാത്തവരും. എന്നിട്ട് കണ്ണനെ ഇല്ലെല്ലെ! അവൻ കുട്ടികളോട് ഒരു പ്രത്യേക സ്നേഹമാ. പണം കൂടുതലുണ്ടായിട്ടല്ല. അവൻ അതിനെ വാങ്ങിച്ചത്. കാരണം കണ്ണന്മാർത്തു: “ഇല്ലെങ്കിൽ ആ കൊച്ചിനെ അവളെവിടെങ്കിലും കൊണ്ടു കളെമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി അതുകൊണ്ടു വാങ്ങിച്ചതാവാച്ചുണ്ടെന്ന്” എന്നിന്, അവൻ അതിനൊക്കെണ്ടു ഈ വണ്ടിപ്പരയിൽ വന്നു. ഒരു കെട്ടുവിയെ ജോലിക്കും നിൽത്തി; ആ കൊച്ചിനെ വളർത്താനായിട്ട്. നാലഞ്ചു മാസമായപ്പോ കൊച്ചിനെയൊന്നു കാണണമെന്നു. കണ്ണനും വലു സന്തോഷമായി. എന്നിന്; ആ കൊച്ചിന് ആയിടക്കു് ന്യൂമോണിയാ വന്നു. അതിന്റെ കൂടെ ഒരു വില്ലൻ ചുമയ്ക്കും. പോരെ! അവൻ ചെയ്യുവുന്ന ചികിത്സയൊക്കെ ചെയ്തു. ഒടുവിൽ രക്ഷയില്ലാതെ ആശുപത്രിയിൽ ആയി. അതിന് കുറെ പണവും ചിലവായി. ഫലമോ അതൊട്ടും ഉണ്ടായില്ലെന്നും. പണം തീർന്നു. കൊച്ചും ചത്തു. എന്നിന്, മിച്ചമെന്തു? ആകെയുണ്ടായിരുന്ന അവന്റെ പതിനെട്ടു സെന്റർ സ്ഥലം ആ കൊച്ചിന്റെ ചികിത്സക്കായി അവൻ വിറ്റു. അതും തീർന്നു. “വാച്ചർ പറഞ്ഞു നിൽക്കി. “പാവം!”—ഞാൻ കഥകേൾക്കാനുള്ള കൗതുകത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“വാസ്തവം, സാരെ! അവനുവല്ല കാര്യവുമുള്ളതാണോ? അല്ല എങ്കിലും അവൻ വസ്തുപോലും വിറ്റു ചികിത്സിച്ചു. കാരണമുള്ളവനും. പാവം, അവന്റെ ജീവിതമേ ഇങ്ങനാ. കെട്ടിയോളാണെങ്കിൽ സന്നിവാതജ്വരം പിടിച്ച് ഗർഭമുള്ളപ്പോൾ മരിച്ചു. അതിനുശേഷം കല്ലറാരോം കഴിച്ചില്ല. പിന്നെ ഇങ്ങനെ കയ്യിൽ കീട്ടുന്ന ചിള്ളാരെ എടുത്തു വളർത്താനാണ്. അവന്റെ ആശ. തെണ്ടിപ്പിള്ളാരെ കാണുമ്പോ അവന്റെ കണ്ണു നിറയും.”—

ഞാൻ അന്ന് വാച്ചർ പറഞ്ഞ കഥ അങ്ങിനെ ഓർമ്മിച്ചു.

പരിശോധന കഴിഞ്ഞു ഞാനും കുമാരും വെളിയിലിറങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഗവൺ കേറിയ കൈവണ്ടി പോകുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ പിറകെ ആ വൃദ്ധനും. ക്രമേണ അതു ഞങ്ങളുടെ കണ്ണിൽനിന്നു മഞ്ഞു.

“പാവം!” ഇവരുടെ ജീവിതം! കുമാർ ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുകയാണ്, ആ പെൺകുട്ടിയെ കുറിച്ചുള്ള സംഭവങ്ങൾ. കല്പകയറുന്ന കൈവണ്ടിയിൽ അവസാന അഭയസ്ഥാനമായ സ്മരണത്തിലേക്കു് അവളുടെ ജഡം നീക്കപ്പെടുകയാണ്. ആക്കാണ് സഹതാപം തോന്നാത്തത്.

തെണ്ടിയിൽ നടന്ന ആ കുട്ടി ഞങ്ങൾ തമ്മെ സംഭവിക്കുന്ന ഹോസ്റ്റലിൽ ആദ്യം കടന്നു വന്ന ദിവസം മറക്കാവുന്നതല്ല. അന്നു കാലേക്കുകൾക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു. എന്തോ വീശേണ്ടിവന്നു. ഉച്ചക്കു് സദ്യ നടന്നു. ഞങ്ങൾ തമാശപറഞ്ഞു. ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹോസ്റ്റലിലെ രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽ നില്ക്കുകയാണ്. പൊട്ടുന്നതെ കുട്ടികളുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള കരച്ചിൽ അടുക്കളയുടെ വടക്കുവശത്തു കേട്ടു. കൂട്ടനിലവിളി. ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. വാച്ചർ മൂന്നു കുട്ടികളെ പിടിച്ചുനിൽക്കി ശിക്ഷിക്കുകയാണ്.

“എന്താ വാച്ചറേ?”—ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

നനച്ചിട്ടുന്ന മുണ്ടു മോട്ടിക്കുന്ന പരിഷകരം... അയാൾ വീണ്ടും തല്ലാൻ ഭാവിച്ചു. “അവരെ തല്ലാതിരിക്കൂ.”

കുട്ടികൾ വിങ്ങിക്കരയുന്നുണ്ട്. ജനറലാശുപത്രി മുക്കിൽ ഈ കുട്ടികളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചുകുട്ടികൾ. രണ്ടാമത്തെ കുട്ടികളും ഒരു പെൺകുട്ടിയും, പെൺകുട്ടിക്ക് ഒരു ഏഴു വയസ്സോളം പ്രായം തോന്നും. കറുത്ത നിറം. പകുതി മുറിച്ചിരിക്കുന്ന മുടി, ജഡം പടിഞ്ഞാണു്.

“നിങ്ങളാണോ ഇവിടുന്നു മുണ്ടുമോഷ്ടിക്കുന്നത്?” ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളു ചോദിച്ചു.

“അല്ല. ഞങ്ങളല്ല.”
“പിന്നാരാ?”
“ഞങ്ങളറിയാത്തില്ല.”

“ഈ തെണ്ടിക്കട തൊഴിലേയിതാ!” വാച്ചർ കണ്ണുരുട്ടി വടി ഓങ്ങി— ഇതിനെയൊക്കെ ഇങ്ങനെ അഴിച്ചുവിട്ടേക്കുന്നോരെ പറഞ്ഞു.

“എനിക്കാരായില്ല!”—പെൺകുട്ടി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ആരുമില്ലേ?”
“ഇല്ല.”

“എല്ലാവരും എവിടെപ്പോയി?”—വാച്ചർക്കും ദേഷ്യംവന്നു.

“ചത്തുപോയി. ഇവർക്കുണ്ടും അച്ഛനുമേമന
ണ്ടു. എപ്പോഴും അവരുടെ വീട്ടി വഴക്കാ. ഇവരും
വലിച്ചിട്ടു തല്ലുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു തെങ്ങാനി
റങ്ങിയാ.”

“നേരാനോടാ?” വാച്ചർ വഴിയയത്തിക്കൊ
ണ്ടുചോദിച്ചു.

“ആനേ തെങ്ങിനു തിരിച്ചുപോയേക്കാം.”
അവർ കരഞ്ഞു.

“നിന്റെ വീടെവടാടി—” ഒരു കൂട്ടരുടെ കാര്യം
കരുതിയിട്ട് വാച്ചർ ഗതാഗതത്തിൽ ആ കൊച്ചിനോ
ടുതിരിഞ്ഞു ചോദിച്ചു.

“ഇവിടെങ്ങുമല്ല.”

“പിന്നെ?”

“അങ്ങു ആറ്റിങ്ങലാ.”

“ആറ്റിങ്ങലോ?”

“അതെ.”

“ഇവിടെങ്ങിനെ വന്നു?”

“അമ്മയുടെ കൂടെ.”

“അമ്മയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതോ?”

“ആശുപത്രി വന്നതാ.”

“ആശുപത്രിലോ?”

“അതെ എനിക്കു നാലുവയസ്സുള്ളപ്പോഴാ.”

“എന്തിനാ?”

“വയററുനോവിൻ. അമ്മയ്ക്കു നാം വയററുനോവു
വരും; അതിനു ചികിത്സിക്കാൻവന്നതാ. ഈ ജനറലു
സൂത്രീ കിടന്നു ചത്തുപോയി.” അവർ കരൾ പൊട്ടു
ന്നതുപോലെ കരഞ്ഞു. കരഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്ന തുടർന്നു.
“ആശുപത്രികൊണ്ടാക്കിട്ട് അമ്മൻ പോയതാ. പി
ന്നെ വന്നതേയില്ല. അമ്മ ചത്തതും അറിഞ്ഞുകാണത്തി
ല്ല.” അടക്കാനാവാത്തവണ്ണം അവർ കരഞ്ഞു.
ആകാം ഒന്നും പറയാൻ തോന്നിയില്ല.

“അതിനുശേഷം ഞാൻ തെങ്ങിനടക്കുവാ. മൂ
ന്നാലു കൊല്ലമായി. അമ്മയെ കണ്ടാലും ഞാനറിയ
ത്തില്ല. ആശുപത്രികുവെച്ചിട്ടുള്ളതും പോയത്തില്ല
ഞാൻ. ഇന്ന് ഇവിടെ സദ്യയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുവന്നതാ.
എല്ലാ കിട്ടാമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഞാൻ മൂങ്ങാനുംമോ
ട്ടിച്ചിട്ടില്ല.”—അവളുടെ സങ്കടം തെല്ലൊന്നടങ്ങിയതു
പോലെ തോന്നി.

“അതിനെ തല്ലരുത്. വല്ലതും കഴിക്കാൻകൊ
ടുത്തു പറഞ്ഞതുകു വാച്ചരെ”—എന്നു പറഞ്ഞിട്ട്
ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുപോയി.

നാലഞ്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു.

കണ്ണന്റെ കൂടെ ആ പെണ്ണ് താമസമാക്കുന്നു

PONKSHE BROTHERS

CHEMISTS & DRUGGISTS

&

GENERAL MERCHANTS

Grampanchayat Road

(Near Railway Station)

GOREGAON, BOMBAY.

വാച്ചർ പറഞ്ഞു. അഗതിയായ അവളെ അയാൾ
വാത്സല്യത്തോടെ വളർത്തി.

ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തെ പാർത്ഥം കഴിഞ്ഞു
വെല്ലുരേഖ് പോകുന്നതുവരെ കണ്ണന്റെ കൂടെ ആ
പെണ്ണ് ഉണ്ടു്.

അതിനുശേഷം അതിനെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നത്
ആശുപത്രിയിൽവെച്ചാണ്.

* * *

ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു.

“കീറിയ വിറകൊക്കെത്തിൻ”—അരിവെച്ചു
കാരൻ ഒരുദിവസം രാവിലെ വന്നുപറഞ്ഞു—കോടാ
ലി വെച്ചുട്ടുപോയ അയച്ചെ കാണാനേയില്ല! കള്ളൻ
രൂപായുംകൊണ്ടു് കടന്നുവന്നു.”

“അയാൾ ആ കോടാലി കൊണ്ടുപോയില്ലേ?”—
ഞാനാക്കു വിസ്മയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“ഇല്ലേ!”

“ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളോ?”

“അതെ!”

“അവിടെ ഇരുന്നോട്ടെ!”—ഞാൻ പറഞ്ഞു.
ഇന്നും ആ കോടാലി സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടു്; അ
യാൾ വന്നാൽ കൊടുക്കാൻ.

